

Matt 3:13-17 1.a sönd. Eft.tret. 1.a årg 090111
Pär Lewin Ronnås

Hela julen kretsar kring inkarnationens mysterium. Det vill säga hur Gud har tagit gestalt i en människa av kött och blod. En människa som alla vi andra.

Idag kan vi säga att vi har en fortsättning på julens texter trots att det har förflutit nästan 30 år däremellan. I sitt dop bekräftas Jesus som Kristus, man kan säga att han blir den han ska vara.

Ja plötsligt så finns det där. Himlen som öppnar sig, anden som likt en duva sänker sig ner över honom, och rösten, rösten som säger: Detta är min älskade son, han är min utvalde...

Man kan undra vad alla andra tänkte, alla andra som likt Jesus hade sökt sig ner till jordanstranden för att lyssna till och låta sig döpas av Johannes. Vågade dom tro på det som såg. Vågade man tro att detta var de efterlängttade Messias? Eller var det för nära, för enkelt. Han sår ju ut som vem som helst och nu döptes han i samma vatten. Vågade man lita på det man såg och hörde? Ja, man kan undra ju man själv skulle reagerat. För i drömmen blir ju allting så fjärran, så annorlunda och stort. Men för Jesus blir orden, duvan och handlingen en start. "låt det ske, det är så vi ska uppfylla att som hör till rättfärdigheten."

Ja den dan vid Jordanstranden bekräftas Jesus som den han är. Och han gör det med samma ord som sagts till Israel det utvalda filket. Till David, den älskade konungen. Och nu till Jesus, det är han som är svaret på alla böner och Guds synliga närvaro. Gud bekänner sig till mänskligheten, det har han alltid gjort.

Jesu dop var unikt, och hans uppgift var bara hans. Men upplevelsen den kan kanske gälla oss alla. Jag tror att det finns en Jordanstrand för var och en av oss. En stund, ett tillfälle då vår person och våra liv liksom bekräftas. Då rösten kan höras, Du är min älskade, du är min utvalde. Jo jag tror att det ingår i att vara just människa. Du är, du får vara och du är älskad.

Jag tror att många kan känna den bekräftelsen över sig. En upplevelse om så bara för en sekund. Hur man kan få känna sig översköld av något, inlemmad i något. Något större, något varmare....

Men kanske har också vi svårt att se och ana varifrån det kommer. Nej det är inte lätt att identifiera, förstå och sätta ord på det man känner och upplever.

Och vi vet att folket kom ner till Jordan, fyllda av förväntan. Men det var Johannes man frågade om det var han som skulle komma. Nej det kommer en som är starkare fick man till svar... och idag döps han i jordans vatten, som en människa bland människor, för sanningens och rättfärdighetens skull. Ett mysterium, ja. Men med resten av hans liv i minnet så kan många se det som ett misslyckade eller ett fiasko. I alla fall kan det få den så kallade logiken att slå volter...

Men är väll här som tron möter. Det är väll här som hjärtat och drömmen får tala. Och i hjärtat och drömmen ställs logiken åt sidan. Nej här har sanningen andra kriterier. Om dom som var där förstod att det var svaret på deras böner som höll på att gå i uppfyllelse framför deras ögon, det vet vi inte. Men **vi får** tro att det är så. **Vi får** tro att duvan, anden och rösten var något som angår oss, var till för oss. Att han som var starkare än Johannes också är starkare än oss. Inte som maktens styrka som som kan trycka ner och bekämpa. Utan en som är stark nog att orka igenom, som är stark nog att orka lyfta och bära.

Det finns en väg ut ur känslan av utlämmande, det finns en väg ut ur vanmakt... men varför, varför har vi så förtvivlat svårt att låta sanningen ta tag i oss?

Livet är vackert mina vänner. Men det är också och det vet vi alla så fyllt av motsägelser och motsatser. Händelser som ger oss ångest och oro. Händelser som liksom urskillningslöst bara drabbar oss. Och i vår värnlöshet sätter det lätt både livet och tron i gungning. Det vet både du och jag. Och det visste han som den dan döptes i Jordans vatten. Även han kämpade stred och led. Även han, Guds son kämpade, för sin egen och andras överlevnad. Men han var större, han var starkare och han gick segrande ur kampen. Till och med ur dödens slukande käftar. Och om vi kan tro på allt detta. Om vi kan tro att det finns en som är starkare. Då kan vi också tro att styrkans och segerns triumf en gång kommer att vara vår. Att en gång kommer rättfärdigheten att finnas ibland oss. Det handlar om förväntan. Samma förväntan som Noa hade när han släppte ut sin duva från arken för att söka efter räddningen. Första gången kom den tomhänt tillbaka. Men andra gången hade den en olivkvist i näbben. Jodå, det fanns fortsatt liv även den gången. En duva med en olivkvist i näbben. Ett tecken på räddning, ett tecken på fortsättning. Och nu är den här igen. Och den sänker sig över gudasonen som döps i Jordan. Så går undret vidare över världen. Till kraft, till tröst till livsvilja. Du är min älskade, du är min utvalde, du är den jag vill att du ska vara.

Och just därför börjar många sina liv, med just det vi har fått uppleva idag med Axel, ett dop. För bekräftelsen, för seendet.... Herren vänder sitt ansikte till dig.... En egen Jordanstrand vid livets början.

Och vi behöver dom gång på gång. Tillfällena då Gud och människor ser och bekräftar, både våra liv och dom vi råkar vara.

Att bli sedd och bejakad. Att bli accepterad just för den man är, eller kanske trots den man är. Det handlar om varje människas grundläggande behov. Att få känna sig älskad och efterfrågad. "Du är min älskade, du är min utvalde". För är det inte när vi får ett tilltal, ett du. Som vi också blir dom vi ska vara. Är det inte i relationen, till Gud och till människor som vi bli de människor som var tanken med oss. .. ja med tilltalet och duet kommer en identitet... Du är min älskade... vi blir dom vi ska vara och Jesus får sin kallelse bekräftad... ja vid Jordan bekräftas Jesus som den han är. Både för honom själv och för oss som kommer efter. En fortsättning på änglarnas sång till herdarna, en fortsättning på kungars hyllning till det nyfödda barnet. Hen blev som vi, han bekräftades som vi. Efter dopet gick han rätt ut i öknen , begrundande, brottande, ensam, länge...

Men han segrade i sin kamp och fortsatte. Allt för att berätta för oss andra att livet aldrig är försent. Att grunden för mänskligt liv och världens överlevnad är relation. Relation till Gud och till människor. Och att hans relation alltid är kärlek, Du är min älskade, du är min utvalde.

Guds tilltal till Jesus, men också Guds tilltal till oss.